

Pia Kjærsgaard (DF):

Når vi diskuterer udlændingepolitik eller nu som i dag indfødsretslovgivning her i Folketinget, må jeg indrømme, at det ikke er første gang. Men en gang imellem kommer jeg til at tænke på et skuespil, jeg som barn så for mange år siden, og som hed »Biedermann og brandstifterne«.

Kort fortalt er det en tragikomisk beretning om en hr. Biedermann, en trind og hyggelig mand, som godt nok havde hørt om den frygtede brandstifterduo, som luskede omkring i kvarteret og foranstaltede ødelæggelse, men som den dag, da brandstifterne banker på og spørger, om de må leje et værelse, alligevel lukker dem indenfor.

Hr. Biedermann er så rar, at han simpelt hen ikke begriber, hvad det er, der foregår. Medens duoen slæber benzin og brandbart materiale ovenpå, trøster han sig også hele tiden med, at det hele nok går alligevel. Selvfølgelig går det, som sådan noget må gå: Brandstifterne sætter ild til, og Biedermann oplever forfærdet den eksplosionsagtige brand.

Skuespillet er en historie om at nægte at se sandheden i øjnene, fordi sandheden er for forfærdende. Det kunne jo være, at man ved at vise imødekommethed og venlighed over for de mistænkelige kunne ændre deres måde at være på. Det hele går jo nok alligevel; i hvert fald foregår brandstiftelsen et helt andet sted og bestemt ikke hos hr. Biedermann. Jeg behøver næppe at forklare, hvordan skuespillet ender.

Det viser sig jo, at denne forespørgselsdebat har været meget berettiget. I virkeligheden burde det jo være sådan, når vi nu om kort tid skal til afstemning, at Venstre og De Konservative kunne stemme for Dansk Folkepartis dagsorden. Og regeringspartierne burde kunne stemme for Socialistisk Folkepartis og Enhedslistens dagsorden. Sådan burde det rent faktisk være efter de udtalelser og markeringer, der er kommet fra de forskellige ordførere vedrørende de dagsordensforslag, der er fremsat. Men som sædvanlig forholder det sig sådan, at man mere eller mindre lander i den bløde mellemvare et sted på midten.

Der skal ikke herske tvivl om, at Dansk Folkeparti naturligvis har bidt mærke i, hvad hver enkelt ordfører har sagt i denne debat. Men jeg vil én gang til fremhæve over for fru Tove Fergo, at det er godt nok, at man får nogle enkelte mindre resultater igennem – det synes vi er fint nok, og det værdsætter vi bestemt – men derfra

og til at være bundet i år fremover er der et stort spring, og det er jo rent faktisk det, der er sket med Venstres og De Konservatives forlig med regeringspartierne: at man end ikke kan stemme for Dansk Folkepartis dagsorden, selv om man stort set erklærer sig enig i den, og det er det, jeg har så svært ved at fatte at man ikke kan tage sig sammen til.

Som bekendt bliver et lovforslag vedrørende 1.196 personer plus børn for øjeblikket behandlet i Indfødsretsudvalget, og det skal til endelig behandling i løbet af den kommende tid, og jeg vil garantere, at Dansk Folkeparti naturligvis vil markere sig med hensyn til de ordførertaler og korte bemærkninger, der er kommet her i dag, og man kan stole på, at hvis der overhovedet er nogen, der overskrider de grænser, som i særdeleshed Venstre, men til dels også De Konservative har gjort sig talsmand for her i dag, med hensyn til, at man stadig væk accepterer et statsborgerskab, så vil vi selvfølgelig forbeholde os retten til at påtale det under debatten om det forslag vedrørende 1.196 nye personer plus børn, der om kort tid kommer til endelig behandling i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Nu er det jo indfødsretsloven, vi diskuterer i dag, men det lykkedes da fru Pia Kjærsgaard i starten af sin sidste tale her også at nævne udlændingspørgsmålet, og så gik hun direkte over til »Biedermann og brandstifterne«.

Her ser vi i en nøddeskal, hvordan fru Kjærsgaard og hendes parti og hendes ligesindede ser på udlændinge: De er selvfølgelig brandstiftere og kriminelle, mens danskerne jo er Guds egne englebørn – jo tak! Hvor er det godt, at det danske folk er klogere.

Det bringer mig til en replik til hr. Poul Nødgaards tale i morges, da han truende sagde: Disse spørgsmål vil komme til at indgå i den næste valgkamp. Hyp, alle mine heste! kunne man høre ham sige.

Så skal jeg oplyse hr. Nødgaard om, at det har han og hans fæller sandelig sørget for, og det har de gjort både i den sidste valgkamp og i den forrige og den forrige igen – og ikke til ærgrelse for mig, for resultatet for hr. Nødgaard og hans meningsfæller er altså blevet så pauvert, som det er. Jeg har nemlig tillid til de danske vælgere og er overbevist om, at de er så sundt og næstekærligt tænkende, at de atter en gang vil afvise hr. Nødgaards og fru Pia Kjærsgaards leflen for